

speciální
vydání
1989
2019

Vážený pan
prof. MUDr. Cyril Höschl, DrSc.
Klinika psychiatrie a lékařské psychologie - Klinika
psychiatrie
3LF

Jan Sokol

Už umíme se
svobodou zacházet

/ 4

30 let svobody

Proměny univerzity
od listopadu '89

/ 8

Václav Havel

Z vězně čestným
doktorem UK

/ 14

Vladimír Hanzel

Havel se nenechal
ovlivnit „hučičí“

/ 18

Šimon Pánek

Naše první a poslední
demonstrace

/ 32

Pamětníci

Vzpomínky
studentů

/ 36

Debatovalo se všude, i ve stanicích metra

jsme vyšli tichým průvodem přes město, ten den ještě celé vystrašené a schovávající se v oknech za záclonami. Nesli jsme vlajku a tři sta chlapů pokojně zpívalo: „Osvoďte nás pravdou, obnov tvář země.“ Do smrti nezapomenu na ten okamžik rodící se naděje.

V příštích dnech starší spolužáci objížděli továrny a získávali lidi pro generální stávkou, s evangelickým farářem Zdeňkem Bártou jsme spoluzakládali v Litoměřicích Občanské fórum, vytáhli ze sklepa tajné cyklostyly, tiskli letáky a organizovali. V sobotu 25. listopadu jsme ministrovali kardinálu Františku Tomáškovy při slavné mši v pražské katedrále, kterou lidé zcela zaplavili a kde z jeho úst zazněla památná, odvahu probouzející věta: „Církev je na straně národa.“ Z Hradčan všichni seběhli na Letnou a připojili se k milionovému shromáždění. Disident a kněz Václav Malý v jednu křehkou chvíli pozval ten ohromný zástup k modlitbě „Otče náš“. Ocitli jsme se uprostřed zázraku odvahy, svobody a dobré vůle.

Do nového akademického roku jsme po prázdninách nastupovali po mnoha desetiletích znovu v Praze, v Karolinu hrdě složili imatrikulační slib a byli přijati zpět do svazku Univerzity Karlovy – tak jsme, Deo gratias, dovršili svůj exodus.

Cyril Höschl

Dnes profesor a ředitel psychiatrického centra (v roce 1989 působil na UK jako docent)

Jedním z mých prvních zážitků z listopadu 1989 je setkání s Ivanem Milošem Havlem, kdy mi na ulici řekl: „Jdeš sedmnáctého na tu manifestaci?“ A tak jsme se s manželkou a všemi čtyřmi malými dětmi ocitli nejdříve na Albertově a posléze v průvodu. Na Národní třídu už jsme nedošli, protože nejmladší musel domů. Na Vyšehradě za námi šli dva mladí muži a jeden říká druhému: „Podívej, co budeme dělat? Oni jsou tady s těmi dětmi.“ Později nám došlo, že asi věděli, co se bude na Národní třídě dít.

V následujících dnech nabraly události rychlý spád. Na fakultě jsem vyhrál volbu děkana. Podařilo se mi sestavit velmi dělné kolegium a začali jsme intenzivně pracovat. Byli jsme, myslím, první fakultou (*dnešní 3. LF UK, pozn. red.*), která zahájila studium zahraničních studentů samoplátců v angličtině. Připravili jsme změnu chápání studia medicíny a vytvoření nového kurikula. Listopad 1989 ovšem přinesl i radikální personální změny.

Díky angažmá na univerzitě jsem se sblížil s rektorem Radimem Paloušem.

Probírali jsme, jak nejlépe se od zajetých pořádků odpoutat. Měl jsem pocit, že já na fakultě a on na rektorátě proměňujeme univerzitu ve vzájemném spříznění. Neuvěřitelné zážitky přinášelo otevření univerzity světu. Vzpomínám na medaili udělenou princovi Charlesovi a setkání s princeznou Dianou, na čestné doktoráty Rafaelu Kubelíkovi či Rudolfu Firkušnému. Zlatým hřebem těchto událostí, iniciovaným 3. lékařskou fakultou, byl čestný doktorát sira Karla Poppera, jednoho z nejvýznamnějších filozofů dvacátého století. Nezapomenutelnými byla také setkávání ve vile Amálce, která pořádal prezident Václav Havel. Měl smysl pro humor, takže mě vždycky vybídl: „Cyrile, řekněte nám na závěr nějakou anekdotu.“

Listopad 1989 po sobě zanechal hádanku zdrojů, z nichž vzešel, neboť podobným procesem prošly paralelně prakticky všechny státy někdejšího sovětského bloku. Jaká byla úloha disentu, úloha tajných služeb, zahraniční politiky a mezinárodní konstelace, nechtě posoudí jiní. Zkušenost na 3. lékařské fakultě a na Univerzitě Karlově, ta úžasná, tvůrčí, entuziastická a přátelská atmosféra, zůstane tím nejkrásnějším, co jsem v životě prožil.